

не розумію, кому це тут так важливо, але... якщо мені щось кажуть, я роблю без зайвих питань.

— Ну, як ти все прикрасив? — питає мене мама, бо обмацати торт, оздоблений кремом, означало б вимаститися.

— Скраю по колу нарізані кружечки ківі, внутрішнє коло з полуниці з компоту, потім коло з половинок апельсина, тоді ще одне коло з полуниць, а посередині — троянда з ківі...

— Гарно, — мамі подобається, тому зрозуміло, що тітці Дайні теж сподобається. — Посип тепер зверху цукровою пудрою, добре? Але так, щоб було рівномірно, а не купкою.

— Мгм...

Сирний торт із печивом. Загалом найкраще, що придумали. Одразу з кавою. Бо, бач, смак кави — мій улюблений смак, справжній смак дитинства, тому тієї миті, коли я вночі сиджу поміж дорослими, яких питають, хто питиме каву, я вже знаю, що жаданого горнятка кави мені не перепаде, бо ж діти кави не п'ють — мені лишаються лиш смуток і гіркота. Смак кави — це смак свободи, *дорослим-можна-дітям-неможна* смак, яким я спокійно можу насолоджуватись скільки забажаю, зробивши все своїми руками, тоді, коли виканючу в мамі дозволу не йти в дитячий

садок. Тоді я сам собі власноруч наливаю каву й п'ю її, як дорослий пан, визираючи у вікно та вдивляючись у далечінь настільки, наскільки там можна щось розглядіти... Мама насправді знає, що я люблю каву, вона навіть дозволяє мені пити таку слабеньку, але не на людях — тільки вдома, тихцем, щоб ніхто з докором не подумав, що вона виховує цього хлопця занадто поблажливо.

Ну, нічого, доведеться надурити! Сиджу й чекаю, доки закипить вода, тим часом оцінюю ситуацію: що і як краще зробити, щоб отримати бажане.

— Ну, то ще раз — хто питиме каву? — питає Дайна, вже озброївшись банкою кави та чайною ложечкою, не тільки питанням.

— Я порахую!

Я визвався допомогти, адже знаю, що кожен із присутніх буде готовий мовчки підняти руку, бо хтось це побачить — я побачу. Натомість мій тато, звичайно, зголосився на своє горнятко кави голосно й чітко. Не знаю, звідки в нього так добре поставлений голос. Хай там як, це моя можливість отримати каву, і я не збираюсь нею знехтувати. Рахую кожную підняту руку й радію, що тітка Велта й Івариньш склали руки на колінах. Ну добре, заради справедливості треба сказати, що Івариньш, найімовірніше, питання зовсім не чув,

бо він щось надзвичайно захопливо розповідає Льошиному дєду, який оповідь слухає зі значно меншим захватом — цей руку, втім, підняв.

— Тринадцять! — сповіщаю, прирахувавши ціле горнятко кави для себе, і йду в кінець кухні допомогти тітці Дайні. Банка кави вже відкрита — так гарно пахне!

Тітка Дайна наливає в горнятка воду, а я їх розношу гостям і водночас придумую розповісти всім історію про злого Мандарина з черепашок ніндзя, щоб ні мама, ні хто інший не став перелічувати, кому яка кава. Даю по чашечці Зіні, Льошиному дєду, мамі, татові, Майзі, Даґмарі, старому Валтерсу, Светі та її чоловіку, Лудансу, Кайві, тітці Дайні і — остання, найостанніша чашечка — мені. На мить мені здається: Льоша, однак, мабуть, запідозрив, що я хитрую, але я це ігнорую — однаково він не стане переконувати всіх у тому, в чому сам не до кінця впевнений. Я влаштовуюсь за столом і ставлю своє горнятко на єдине вільне місце на столі. Тим часом тато дужим помахом руки шукає цукорницю, і я бачу, як вишукана чашечка з іще більш вишуканим блюдцем похитнулися і, ніби сповільнено, кавове горнятко перекидається на бік і все добро виливається прямо на мене. Гаряче! Прокляття, яке гаряче! Але я прикушую нижню губу й мовчу — це я вмію і знаю, що саме цього всі від мене й чекають. Мовчить тато, і мовчу я, бо тоді

все добре й ґречно, все елегантно й граційно — ніхто не хитрував, ніхто не немічний. Груди печуть все сильніше, тому намагаюсь дмухати собі під сорочку й обмахувати ошпарене місце. Ноги печуть менше. Застілля триває, всі п'ють каву й наминають торт, вихваляючи мене за оздоблення. Неймовірно цінні компліменти. Я ковтаю солоні сльози між шматочками печива й сиру, і, скарлючившись, щоб ніхто не помітив, висмоктую потихеньку зі своїх сорочки й штанів каву, що стікає на мене з вишуканої чашечки. Ех.

Від цього каводобра мені, очевидно, небагато дісталось, або це було все ж тому, що я ошпарився і неймовірно мужньо це ігнорував, але кінець застілля я не пам'ятаю і сходу сонця не дочекався — заснув. Натомість наступного ранку прокинувся у своєму розкладному кріслі спітнілий і наскрізь мокрий.

Задер догори піжаму — груди червоні. Обережно торкнувся червоного пальцями — так само гаряче й пече. Але не так, щоб не можна було витримати. Мабуть, я перетворюся на Вогненного. Ну, або на Супермена, бо йому від гарячого теж ні холодно ні жарко, хіба ні? Мрія! Я ж бачив у сні дещо значуще: я біг по якихось підвалах *стройки*, повних містків, тоді біг все вище, й вище, і вище, і вище по поверхах аж до самого верху, доки не опинився на самому даху тієї *стройки*!

І то не була якась там п'ятиповерхівка, ні, там було тридцять поверхів як мінімум, і тоді будинок ніби як закінчується, а будівельні містки ще ні, і я дерся вгору по тих містках, а вони помалу перетворювалися на колони, і ті колони вривалися в хмари, у такі мережані гарні хмари, і було так тепло й добре, так класно, і тоді з тих останніх колон мене наче хтось штовхає, і я падаю донизу. Зазвичай у снах я прокидаюся тієї ж миті, як починаю падати, але цього разу все інакше — цього разу я прокидаюся тільки тоді, коли вже впав донизу й подумав: «Ха! Це ж зовсім не боляче». Ну ось, такий-от сон, треба піти розказати мамі.

Встаю з ліжка, одягаюсь. Сорочка якось паскудно треться об ошпарене місце, тому я приліплюю до живота листок білого паперу, який встиг схопити з письмового стола, — він приємно прохолодний. У мене трохи чумна голова, але я й хвилики не вагаюсь: це тому, що давно не пив кави.

У кухні панує гнітюча тиша. Ну, добре, «тиша» — не зовсім те слово, бо радіо в нашому домі звучить із тієї миті, як хтось прокидається, і допоки останній із нас не ляже спати! Саме сьогодні вранці лунає передача про нову радіоп'єсу, яку ось-ось почнуть виконувати. Щось про зоряну дитину. Мені подобаються радіоп'єси, моїй мамі теж, але цього ранку вона мовчазна.